

Mot all fornuft....

Forfatter: Dag Arneson<dag@nettmenigheten.no>

Israels religiøse ledere studerte Skriftene som om de var en form for magiske ord som ved rett forståelse skulle gi dem det de ønsket. Det de ikke forsto var at Guds løfter og Guds kjærlighet og nåde sto foran dem og de kunne bare tatt imot. Men på grunn av deres religiøse natur og deres stolthet over sine religiøse fremganger forkastet de Ham de sa de trodde på og ventet på.

Jeg er redd for at det er på samme måte i dag med mange mennesker, det kommer stadig nye tolkninger og nye oppskrifter på hvordan vi skal oppnå et mer vellykket kristenliv. Alle sier seg å representerer sannheten, men det er altså Jesus selv som er Sannheten, Veien og Livet!

Oppskrifter og tolkninger er ikke svaret, Jesus er Svaret!

Version:1.0 StartHTML:0000000167 EndHTML:0000015485 StartFragment:0000000451
EndFragment:0000015469

Mot all fornuft.....

Da Jesus sto fram i sin samtid og begynte sin virksomhet fikk han raskt de skriftlærde og fariseerne mot seg og det var sannelig ikke noe rart. Det han forkynte var stikk i strid med deres tenkemåte og religiøse oppfatning enda han brukte deres egne skrifter som basis for alt han sa, var og gjorde. En kan vel si at han var Guds Ord og Guds løfter personifisert blandt dem, men likevel kjente de ham ikke og tok ikke imot ham. De ble hans svorne fiender de som sa at de trodde på Messias og ventet på hans komme til Israel.

Grunne til dette kan vi vel se et glimt av i Johannes evangelium kap. 5 og versene 39 til 40. Her er han i samtale med dem og sier:» Dere ransaker skriftene, fordi dere tenker at i dem har dere evig liv, og det er de som vitner om meg; og dere vil ikke komme til meg for å få liv.» Som så mange andre ser det ut som om disse skriftlærde jødene trodde at det var de forskjellige skriftsted og tolkninger som var en form for magi slik at når de ble oppfattet og tolket rett ville skape fremgang og lykke. Derfor ransaket, tolket og studerte de hver eneste bokstav og «tøddel» for å finne svaret som skulle gi dem det de ønsket.

Paulus spør i Romerbrevet 3, 1 – 2: «Hva fortrinn har da jøden? Eller hva gagn er det i

---

Den måten Jesus sto fram og talte til folket på stred mot all religiøs tanke for de religiøse jødene og de ble hans mest innbitte motstandere enda de sa det ventet på Messias og kjente skriftene ut og inn.

omskjærelsen? Meget i alle måter; først og fremst fordi Guds ord ble dem betrodd.» De hadde gjennom Moses og profetene, gjennom David, Salomo og andre Guds menn mottatt Guds ord gitt spesielt til dette folket fordi de var Guds utvalgte og skulle derfor ha kunnet lære Gud å kjenne, men de kjente ham aldeles ikke selv om de godt kjente til bokstavene og ordene som var skrevet. De sa seg å kjenne Gud, men da han som sa at den som hadde sett Ham hadde sett Faderen sto og virket blandt dem kjente de ham ikke selv om alt han var og gjorde var forutsagt i deres egne skrifter.

De sa seg å være Abrahams barn og Mose disipler, men Jesus sa til dem at om de hadde vært Abrahams barn hadde de gjort Abrahams gjerninger og at hadde de trodd Moses, som de altså sa de gjorde, hadde de trodd på ham fordi det var om ham Moses hadde skrevet.

La oss se på det som skjedde i Johannes 14 fra 1 til 6. Her sier Jesus i vers 6 at dit han går, dit vet disiplene veien og Tomas svarer og sier at når de ikke engang vet hvor han går hen, hvorledes skal de da vite veien dit. Dette var etter min mening et veldig sakelig argument og jeg er glad for at han spurte om dette – det ville da vært rart om han ikke hadde spurt. Det svaret Tomas fikk av Jesus var utenfor all menneskelig tanke og i strid med all religiøs lære og metode. Jesus svarer:» Jeg er veien, sannheten og livet; ingen kommer til Faderen uten ved meg!»

La oss lese et annet sted, vi går til Johannes ev. 6, 28 – 35. Her er Jesus igjen i samtale med de religiøse jødene og de ville se et tegn av ham og vite hvilke planer han hadde. De som da mente seg å være Mose disipler viste da til at Moses hadde gitt dem brød fra himmelen, det var mannaen som hadde fødd dem i 40 år under ørkenvandringen. Jesus svarer dem da med å si at det Moses hadde gitt dem var ikke det virkelige himmelbrødet for fedrene som hadde spist av det var døde alle sammen, det virkelige himmelbrød det var ham selv sa han og de som spiste av det skulle leve til evig tid.(vers 51): « Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himmelen: om noen eter av dette brød, skal han leve evindeligh...»

Selvsagt var dette en underlig tale, det var noe de aldri hadde hørt maken til før. De hadde lest, de hadde tolket, de hadde lett etter hemmelige beskjeder og skjulte metoder i alle de hellige skrifter og så sto denne mannen her og sa at det var han personlig som var Guds svar og Guds ord og tanke. Han satte alle deres tolkninger og tanker om dette og hint til side og sa at det var han selv som var Guds svar og Guds hemmelighet.

Jesus sier et sted at om han hadde gjort de gjerninger han gjorde og sagt det han hadde sagt i de hedenske byene hadde byene omvendt seg og trodd i motsetning til den reaksjon han hadde møtt hod de som sa seg å være Guds eget folk. Jeg tror at noe av dette skyldtes at hedningene var kjent med personlige guder, guder som ikke var bokstaver og oppskrifter på papir eller pergament, men virkelige personligheter. Jesus sa seg å være guddommen personifisert, Guds løfter å gave i en virkelig person og dette stred mot den jødiske oppfatning. Jødene lette etter de rette ord og tolkninger som om Skriftene hadde magi som tråtte i virksomhet når de ble uttalt eller fulgt slavisk mens hedningene søkte hjelp hos tenkte personer med personlige egenskaper. På

Den måten Jesus sto fram og talte til folket på stred mot all religiøs tanke for de religiøse jødene og de ble hans mest innbitte motstandere enda de sa det ventet på Messias og kjente skriftene ut og inn.

den måten ble jødernes religiøse strev noe som la ansvaret på dem selv og deres kapasitet i stedet for at svaret lå i Guds kapasitet.

Vi ser den samme tendensen i dag i mange religiøse sammenheng, det granskes og letes etter oppskrifter som skal bringe fremgang og lykke for den enkelte eller for en forsamling. Det kommer stadig nye resepter på hva vi skal gjøre og hvordan vi skal være for at Guds løfter skal oppfylles og det på tross av at Bibelen forteller:» Så mange som Guds løfter er i Ham har de sitt ja, derfor får de også i ham sitt Amen, Gud til ære ved oss!» 2. Kor 1, 18 – 19. Når det ikke skjer som forventet kommer oppskriftene på hvordan vi skal fortjene nåde og hvordan vi skal bli hellige, rettferdige og vise nok til at Guds velsignelse skal nå oss enda Ordet sier: « Av Ham er dere i Kristus Jesus som har blitt oss visdom fra Gud, rettferdighet, helliggjørelse og forløsning.» 1. Kor. 1, 30.

Den ene fariseerske løsningen etter den andre dukker opp, prøves og misslykkes og den neste dukker opp slik at det samme gjentar seg gang etter gang. De moderne bokstavtolkerne viser til hendelser her og der og peker på at dette er veien – vandre på den. Men Jesus sa at det var han som var veien, han sa ikke at han skulle vise oss veien eller at han skulle lære oss veien, han sa at han var veien!

På samme måte som i fordums tid leses det, granskes det og tolkes det for å finne det ord eller den tanke som skal virkeliggjøre menneskers drømmer og ønsker. Det undervises i årevis om hvordan vi skal helbrede, bli fremgangsrike, få nådegaver etc. Mens Jesus ikke et eneste sted underviser sine disipler om dette, han sendte dem ut og sa til dem at når de kom til en by skulle de helbrede de syke som var der, forkynne at himmelens rike var kommet nær og la sin fred hvile over den by som tok imot dem. Disiplene, 70 stykker, kom glade tilbake og fortalte at det han hadde sagt skulle skje, det hadde skjedd (til deres store overaskelse) og Jesus svarte at det de skulle glede seg over var at deres navn var skrevet i Livets bok. Men tenk om dette hadde vært Jesu tale til oss i dag slik det prekes om, tenk om Jesus hadde kommet til deg og badt deg dra til Drammen eller Holmestrand og helbrede de syke som var der – det prekes jo om at vi troende i dag skal gjøre det Jesus gjorde da han gikk her nede slik de 70 disipler gjorde. Det var ikke slik at helbredelse skjedde en sjelden gang inne på et opphetet lokale, nei hans ordre til dem var at de skulle helbrede de syke i denne byen de kom til og om du mener at byene var mindre den gangen så var det nok prosentvis flere syke der en det er i Holmestrand i dag.

All denne undervisningen, alle reseptene og oppskriftene som serveres år etter år får meg til å tenke på kvinnen med blodsott, det står om henne at hun hadde brukt opp alle sine midler og at hun hadde lidd meget av mange leger uten å bli annet enn værre år etter år og at i det øyeblikk hun rørte ved Jesu kappe stanset hennes blodsott og hun visste at hun var frisk. En kraft gikk ut fra meg, sa Jesus så det var ingen tolkninger, ingen resept eller oppskrift, ingen magi eller rett oppfattelse av visdom som gjorde dette verket, det var en fortvilet kvinne som rørte ved ham som var Guds hjerte gitt til en verden i nød. Jeg har lyst til å rope ut til kristenfolket i landet vårt: « Dere har brukt alle deres midler, all deres energi og kløkt og dere har lidd meget av mange «leger», men gjør som kvinnen med blodsott – treng dere fram gjennom mengden og rør ved ham som er Guds tilbud og Guds svar til de som lider!

Den måten Jesus sto fram og talte til folket på stred mot all religiøs tanke for de religiøse jøder og de ble hans mest innbitte motstandere enda de sa det ventet på Messias og kjente skriftene ut og inn.

Jesu måte å forkynne på var stikk i strid med de religiøses oppfatning av hva gudsdyrkelse egentlig var og det skapte selvsagt forfølgelse. For han ble ikke forfulgt av «mannen i gata», men av landets religiøse elite. De religiøse forkynte en Gud som skulle tjenes med all makt av de som ville bli velsignet. Jesus sa at han som Guds sønn og representant ikke var kommet for å bli tjent, men for selv å tjene og som sa at sabbaten var til for menneskets skyld og ikke omvendt ble en snublestein og en anstøtsklippe for dem. Det var ikke rart etter min mening, her hadde de i årevis satset alt på å bli bra nok, på å holde alle bud og delta i alle ritualer og så kom denne mannen og sa at alt dette var uten mening. Han satte alt deres strev til side og pekte på seg selv som den eneste veien til det målet de så ivrig hadde strevet for å nå.

Når vi leser Bibelen ser vi at det er utrolig hvor «selvsentreret» Jesus var, han sier i Johannes 6,44 – 45:» Ingen kan komme til meg uten at Faderen, som har sendt meg, drager ham, og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag. Det står skrevet i profetene: Og de skal alle være lært av Gud. Hver den som hører av Faderen og lærer, han kommer til meg!» Han setter altså seg selv opp som det eneste møtestedet mellom Gud og mennesker og utelukker derved alle andre muligheter for gudskontakt enn seg selv.

For jødene var nok sabbaten veldig sentral i deres gudsdyrkelse og i alle lovpålagte møter mellom Gud og mennesker var sabbaten lagt som et krav. Alltid var sabbaten som symbol med i deres gudsdyrkelse, men denne mannen sto fram og sa at han, Menneskesønnen, var herre over sabbaten. Sabbat er hebraisk for hvile og skulle symbolisere at i sitt forhold til Gud skulle menneskene hvile og Gud selv gjøre verket. Den skulle være en ukentlig påminnelse om at «...jeg er Herren som helliggjør dere...», altså et symbol som pekte på Herren og på hvilen i Ham. 2.Mosebok 31, 13. Men den ble da gjort til strev og møye av de religiøse i stedet for å være det Gud hadde tenkt den til, den skulle være en festdag og en hviledag for alle og ble nok raskt en byrde for de fleste. Jesus sier et sted: » Kom til med alle dere som strever og har tungt å bære og jeg vil gi dere hvile!» (Legg merke til at han ikke sier at han skal lære oss å hvile eller gi oss en oppskrift på hvordan hvile kan oppnås, han sier at han skal gi oss hvile!)

Jesus setter altså seg selv i sabbatens sted og sier at sabbatens hensikt var å peke på ham selv. Alle disse gammeltestamentlige forordninger og symboler hadde den samme hensikt, nemlig å peke fram mot han som skulle komme. Slik var det med hele Mose lov med alle sine ritualer, ofringer og underlige instruksjoner for jødernes liv. Påbudet om ikke å binde for munnen på en okse som dro treskesleden forteller Paulus at egentlig er Guds måte å si at de som forkynner evangeliet skal kunne leve av det. Det var ikke oksene som lå Gud på hjertet da han ga dette budet, det var det kommende evangeliets forkynnere.

Israelfolket hadde Guds ord talt gjennom profeter, salmediktere og visdomslærere, de hadde all symbolikk som pekte fram mot deres Messias som skulle komme, de hadde ritualer og sakrament, de hadde tilfluktsbyer, påskelam, loven om løserer og alt annet som kunne gi hvile, håp og tro, men alt ble dem til ingen nytte fordi de ikke så eller hørte hva alt dette talte om. Vi finner mye av det samme i dag, det religiøse livet er fylt av symbolikk og «hellige handlinger» som dåp, vielse, altergang og nattverd som bare har til hensikt å peke på Jesus, på hans person og hans verk. Alt skal føre mennesker i kontakt med ham som person, men handlingene gjøres hellige i seg selv og blir en hindring i stedet for en hjelp. Ingen handlinger er ment til å gi noen

---

Den måten Jesus sto fram og talte til folket på stred mot all religiøs tanke for de religiøse jøder og de ble hans mest innbitte motstandere enda de sa det ventet på Messias og kjente skriftene ut og inn.

noe hjelp uten det å peke på den ene som kan hjelpe. Forløsningen – syndenes forlatelse – er ikke gitt oss i «hellige» brødbiter og vin med eller uten alkohol, den er gitt oss av Gud i Kristus Jesus. Hjelp i vanskeligheter og nød ble ikke gitt oss som et kart skrevet med bokstaver i en bok, det ble gitt oss en Hyrde og en Frelser som skulle føre og lede oss gjennom alt dette og mot det evige målet. Romerbrevet 5, 10.

Bibelen forteller klart og tydelig at alt strevet de religiøse jødene hadde i sitt gudsliv var nytteløst, det var ikke bare nytteløst det var ødeleggende for både dem selv og deres medmennesker. Jesus sier at de for land og strand rundt for å vinne seg disipler og når de vant dem stengte de himmelens rike for dem og selv gikk de ikke inn! Jesus sier at de gjorde dem til helvetes barn, værre enn dem selv! Gamletestamentet sier at de skriftlærdes løgnpenner gjorde loven til en byrde som førte til tilbakegang og fall istedet for til frelse (Esaias 28, 12 – 13, Jeremias 6, 16 og 8,8)

At deres trev og møyne var bare til hinder og til ulykke for dem, i historien om tolleren og fariseeren i tempelet sier fariseeren at han fastet to dager i uken og gir tiende av all sin inntekt og mente seg derfor verdig innfor Gud mens det var tolleren som gikk rettferdiggjort bort! Fariseerens strev var ikke bare nytteløst, det ble til hinder for ham.

Til alle tider, og kanskje spesielt nå som vi mener oss å være så opplyste og utviklede, har vi mennesker ment at det er gjennom å følge bruksanvisninger og systemer at vi skal finne hjelp og vellykkethet. Den rette oppskrift og fremgangsmåte skal gjøre at vi når målet og det stemmer nok i denne verdens problemer, men slik er det altså ikke i vårt åndelige liv. Der er det ikke metoden, der er det mannen som er svaret, han er vår rettferdighet, vår visdom, vår hellighet og Guds eneste svar.

Han er veien, han er sannheten og han er livet. Ikke kristendommen, men Kristus er veien til Gud.

Den måten Jesus sto fram og talte til folket på stred mot all religiøs tanke for de religiøse jøder og de ble hans mest innbitte motstandere enda de sa det ventet på Messias og kjente skriftene ut og inn.